

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

3 • Skæbneseer

Alvilda

I må aldrig forelske jer, sagde vores mor til os, da vi fyldte 13. Men jeg lyttede ikke. Jeg forelskede mig i Noah. Troede ikke, det ville være farligt. Jeg ville bare være som alle andre, men det bliver jeg aldrig. For Maise og jeg er elvere ligesom vores mor. Vi er hule i ryggen, og vi er nødt til at danse for at overleve. Men jeg har en særlig evne: evnen til at kunne få folk til at glemme.

Den evne tvang min mor mig til at bruge, da Noah opdagede sandheden om, hvad jeg var. Jeg trak minderne ud af ham. Men intet kan glemmes helt. Han ved, der er noget galt. Og intet bliver nogensinde det samme igen.

Maise har også en særlig evne. Hun får syn om fremtiden. Og i et syn har hun set mig blive dræbt af en fyr med et ar gennem øjenbrynet. Vi troede bare, det var en drøm, indtil Tjørn startede på skolen. Han har præcis sådan et ar, og Maise siger, at det er ham. I drømmen kyssede vi, inden han stak mig i ryggen med en kniv. Jeg troede ikke, det kunne være virkeligt. Ikke før jeg opdagede, at Tjørns far er Marvis. Det er

den mand, der har jagtet mor i årevis. Og nu har han fundet mor. Vi har ikke hørt fra hende, siden det skete. Vi tror, Marvis har fanget hende. Nu er vi nødt til at finde og redde hende. Men hvordan gør vi det, uden at vi selv bliver fanget?

Kapitel 1

Første skoledag

Maises åndedræt er som en stille melodi i mørket. Luft ind, luft ud. Jeg ligger og kigger op i loftet. Malingen er skallet af i det ene hjørne. Kun det rå træværk er tilbage. Det er også sådan, jeg har det lige nu: som om et lag er blevet skrællet væk. Vi har ikke hørt fra mor, siden hun for to dage siden måtte flygte fra elverjægeren Marvis. Hun var kommet for at hente os, men vi insisterede på, at vi ville sige farvel til Vera. Vera var på skolen, fordi der var skole-hjem-samtaler. Vi lokkede mor til at tage med derhen, men ud af det blå dukkede Marvis op. Eller ikke helt ud af det blå.

Han er Tjørns far.

Jeg vender mig i sengen. Jeg kan stadig ikke få

det til at give mening. Jeg vidste, at jeg skulle være forsigtig over for Tjørn, for i Maises syn slår han mig ihjel. Men jeg havde aldrig gættet, at det var, fordi han var Marvis' søn. Men nu giver det pludselig mening. Tjørn er elverjæger ligesom sin far. Derfor vil han slå mig ihjel, når han opdager, hvad jeg er. Og måske ved han det allerede. Mit hoved summer af de mange tanker. Nej, han kan vel ikke vide det? Så ville han vel for længst have fortalt sin far det, og så var det ikke kun mor, men os alle, der var blevet fanget.

Et skrig afbryder mine tanker. Maise. Hun vrider sig i sengen og vender det hvide ud af øjnene.

Jeg springer op og finder hurtigt vandflasken. Den står ved hendes seng. Det har den gjort, siden vi fandt ud af, at det var den eneste måde at vække hende fra synerne på.

Jeg tømmer indholdet ud over hende. Hun gisper efter vejret og ser på mig med store, skræmte øjne.

”Er du okay?” hvisker jeg og sætter mig ved hendes side. Hun svarer ikke, og jeg lægger armen om hende. Hele hendes krop ryster. Alligevel tvinger hun et lille nik frem.

”Var det Tjørn igen?” spørger jeg.

Hun slår blikket ned og nikker.

Det er det samme mareridt, der har plaget hende i ugevis. Drømmen om Tjørn, der dræber mig med en kniv i ryggen.

”Det skal nok gå,” lyver jeg og trækker hende ind i et tæt kram. Hendes tårer gør min natkjole våd. Og mens jeg holder om hende, tænker jeg på, hvor meget disse syner har forandret hende. Maise plejede at være en smilende energibombe, der altid kunne trøste mig eller få mig i godt humør. Men nu er et mørke flyttet ind i hende.

Hun tørrer sine øjne.

”Prøv at sove,” siger jeg og slipper hende. Jeg kravler tilbage i min seng.

Maise kravler ned under dynen og vender ryggen til mig. Jeg kan høre, at hun ikke sover. Men det er okay. Det gør jeg heller ikke. Hvordan skulle vi kunne sove efter alt, hvad der er sket?

Jeg vender mig i sengen. Der er så mange spørgsmål. Så meget, vi ikke forstår, og i midten af alle spørgsmålene står Tjørn.

Min mobil bipper et par timer senere. Det er tid til at stå op. Maise grynter utilfreds.

”Bare ti minutter længere,” siger hun, og jeg kan ikke lade være med at smile lidt. På det punkt er hun

i det mindste stadig sig selv. Maise har altid haft et godt sovehjerte.

”Det bestemmer du selv. Det er jo ikke mig, der skal stå på en scene foran hele skolen på fredag,” driller jeg.

Maise sukker tungt. Dramaholdet er hendes anden familie, og det her stykke har hun øvet på i månedsvis. Og med alt det kaos, der er omkring os i øjeblikket, holder hun fast i det, som var det et anker til et mere normalt liv.

Det er hende, der skal tidligt op i dag, ikke mig, men jeg kravler alligevel ud af sengen, næsten lettet over ikke længere bare at ligge stille med mine tanker.

Hele weekenden har jeg ventet. Ventet på et opkald fra mor, der aldrig kom. Ventet på at kunne se Tjørn i øjnene.

Nu er det endelig mandag. Det er tid til at få nogle svar.

Maise ligger stadig med lukkede øjne, mens jeg trækker tøjet på.

”Vi ses nedenunder,” siger jeg. Hun nikker bare og kravler længere ind under dynen.

I køkkenet venter Vera og Agnes. Vera har passet på os, siden vi var små. Hun er mors gamle veninde, der tog os til sig, da mor var nødt til at flygte fra

elverjægeren. Agnes derimod er kun lige flyttet ind. Det var mor, der sendte hende hen til os. For Agnes er en mare, der lever af folks mareridt. Hun bruger aldrig sine evner på os. Men resten af Vallerøds borgere er hendes ofre.

Vera nynnere, mens hun hælder vand op i tekanden. Mit og Agnes' blik mødes på vej ned ad trappen. Hun har samme beslutsomhed som mig. Mor hjalp hende. Hun fik hende her til byen og i sikkerhed hos Vera. Nu er det mor, der har brug for hjælp, og Agnes vil gøre alt, hvad hun kan, for at gengælde tjenesten.

Da jeg når bunden af trappen, må jeg gå uden om en stor stabel af Veras malerier.

"Godmorgen," siger Vera og smiler glad til mig. Hun har som den eneste i huset besluttet sig for, at mor nok er okay, og at vi ikke skal bekymre os. Jeg ved ikke helt, om hun selv tror på det, eller det bare er noget, hun siger for at beskytte os. Men det er noget fis, for det virker ikke. Jo mere rolig Vera prøver at være, des mere urolig bliver jeg bare.

"Godmorgen ..." mumler jeg bare og sætter mig ved bordet.

"Er du spændt på at starte i skolen?" spørger Vera Agnes.

Agnes trækker bare på skuldrene. Jeg forstår

hende godt. Med alt det, der sker, så virker skolen som det mindst vigtige. Men Vera har besluttet, at den bedste måde at beskytte os på er ved at lade, som om alt er helt normalt, så vi ikke tiltrækker os opmærksomhed.

”Ravna, nu sørger I for, at Agnes bliver taget godt imod, ikke?” siger Vera til mig.

Jeg nikker.

Et utilfredst grynt, der næsten lyder som en knurren, kommer oppe fra trappen, mens Maise slæber sig ned.

”Der er vist nogen, der er morgentræt,” siger Vera. ”Skulle du ikke tidligt af sted til dramaundervisning i dag?”

Maise nikker uden et ord.

”Lige nu ville du vist være bedre til at spille *Tornerose end Romeo*,” siger Agnes.

Og vi griner alle. Maise prøver at se fornærmet ud, men det holder ikke længe, før hun også flækker af grin. Maise elsker sit dramahold, og selvom alle ville have hende til at spille Julie i *Romeo og Julie*, så nægtede hun, af frygt for hvad der ville ske, hvis hun skulle kysse med en af drengene. I stedet fik hun lov til at spille Romeo, og hendes bedste veninde Sofie fik rollen som Julie. På den måde kunne hun undgå,

at nogen af drengene blev helt forgabt i hende.

Da Maise er færdig med at grine, fører hun en hånd gennem det lange, lyse hår. Det stritter i alle retninger.

”Hvis nogen fra klassen så mig nu, ville jeg ikke få lov til at spille andet end trold.”

”Pjat,” siger Agnes. ”Jeg har mødt trolde, og de ville give deres højre arm for at se ud som dig.”

Og så griner vi igen. Og i et kort øjeblik føles alt godt, men det er en løgn. Mor er fanget, og vi må og skal befri hende.